

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ: ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Της Σώτης Τριανταφύλλου

Λίγο από το αίμα σου

Η ιστορία ενός Καθολικού Βρετανού αριστοκράτη, του Ιερώνυμου ντε Μπιουτ, η ιστορία του Ευγένιου και της Μπέθανι Σταμπς (ήταν τελικά οι Σταμπς απόγονοι του μεγάλου ζωγράφου;) η εποχή της τζαζ στο Λονδίνο ύστερα, στα Υψίπεδα της Κένυας σαμπάνια και αγριοφράουλες μια μαγική παιδική ηλικία στην αφρικανική σαβάνα ένα κατοικίδιο θηρίο με το όνομα «Ντάρλινγκ» μια τραγική απώλεια τρόποι ζωής και θανάτου στην Αφρική, η Εύθυμη Κουλάδα, οι κίνδυνοι που παραμονεύουν ή «τι μπορεί να σου κάνει η Αφρική» η Οξφόρδη: το πώς μπορείς να γίνεις απόβλητος κλειδώνοντας μια κατοικία στο γραφείο του κοσμήτορα. Οι λευκοί άποικοι στο Νακούρου πώς γίνεσαι φυγάδας του πολιτισμού πώς καλλιέργειες χρυσάνθεμα· οι τελευταίες μέρες της αποικιοκρατίας, πώς σώζεσαι από μια μεγάλη άσπρη σφαγή. Και πώς δεν σώζεσαι.

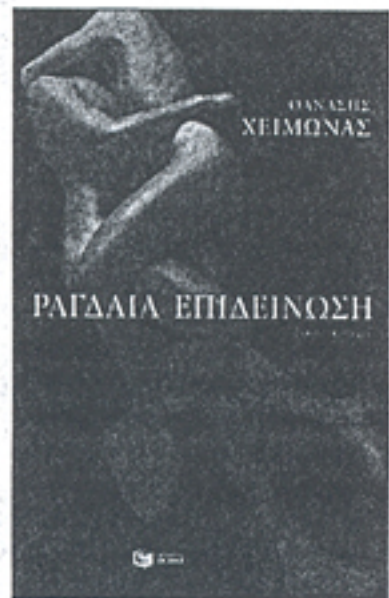
Το «Λίγο από το αίμα σου» είναι ένα μυθιστόρημα για ένα ποίημα που κουτσαίνει και για μια σειρά πθικές παραβάσεις σε μια πληγή της γης, την Τεκτονική Τάφρο της Κένυας. Όλα συμβαίνουν σε μια πληγή του χρόνου: ο ιλιγγιώδης έρωτας της Λίντια πάνω σ' ένα ξέσκεπο αυτοκίνητο που διασχίζει το Λονδίνο μέσα στη νύχτα ένας άλλος έρωτας, αργός· κι ένας τρίτος, μετέωρος. Τα γεγονότα της ζωής η φιλία η θρησκεία, ο φθόνος, το παιχνίδι της μνήμης η μοίρα, ένα έγκλημα (ποιος σκότωσε το λόρδο Έρολ;) κι ένας μπάτλερ που διαβάζει Μαρξ. Σ' αυτό το βιβλίο όλα είναι αληθινά, τίποτα όμως δεν είναι βέβαιο.

Του Θανάση Χειμωνά

Ραγδαία επιδείνωση

Τι είναι οι ερωτευμένοι; Μέλη κάποιας αίρεσης; Όταν ο Αλέξανδρος Γεωργίου, ηλικιωμένος συγγραφέας, ξεχασμένος εδώ και χρόνια από κοινό και κριτικούς, πεθαίνει ξαφνικά, η διαχειρίστριά της πολυκατοικίας —και ερωτευμένη θαυμάστριά του— αναλαμβάνει να βρει και να κάνει γνωστό το τελευταίο του χειρόγραφο (το προσωπικό του ημερολόγιο;), το οποίο κρύβει ένα ένοχο μυστικό που στιγμάτισε

ολόκληρη τη ζωή του. Πώς θα χειριστεί το μυστικό αυτό ο νεαρός συγγραφέας Βασίλης Οικονόμου, όταν έρθει στα

χέρια του αυτό το χειρόγραφο; Τι θα κάνει η μπερδεμένη και τόσο μόνη Έλια, όταν έρθει αντιμέτωπη με το ίδιο μυστικό, αλλά και με τις συνεχείς εξαφανίσεις του Βασίλη;

Ποια θα είναι η αντίδραση της Δήμητρας, της όμορφης και πλούσιας φίλης της Έλιας, όταν συνειδητοποιήσει ότι, από επιπολαιότητα, έχασε τον μοναδικό έρωτα της ζωής της;

Η Ραγδαία επιδείνωση είναι ένα μυθιστόρημα για τον έρωτα —εκείνο το κενό ανάμεσα στο «έρχομαι» και στην αναμονή—, για την εκδίκηση του παραγνωρισμένου ταλέντου αλλά και για τη διαδικασία της συγγραφής, που γεμίζει τη ζωή μας. Με φόντο την Αθήνα της μεταολυμπιακής περιόδου, όπου μετανάστες οδηγούνται στο Κέντρο Κράτησης Αλλοδαπών επειδή δεν κατάφεραν να βρουν τα σωστά πλαστά χαρτιά, έναν περίεργο αυγουσιτιάτικο υγρό καύσωνα, που ξυπνά παλαιά, ανομολόγητα και θαμμένα εδώ και καιρό πάθη, και το Παρίσι της δεκαετίας του 1970, την εποχή των φοιτητικών χρόνων, της ανεμελιάς και της αθωότητας.

Της Μαρίας Μήτσορα

Με λένε Λέξη

Όλα τα σπίτια της παιδικής ηλικίας θα έπρεπε να ανοίγουν στη μνήμη σαν τριαντάφυλλα... όμως εκείνο το σπίτι έρχεται προς το μέρος μου, αφήνοντας μέσα σε μια λεπτή ομίχλη τους αρμούς του, έτοιμο ν' ανοίξει σαν ματωμένο τριαντάφυλλο όταν σκύβω άλλη μία φορά πάνω από το μυστικό του.

Το σπίτι, πλησιάζοντάς με, μισκράνει. Και το ίδιο και το ανθρώπινο περιεχόμενό του μπαίνουν μπροστά στα μάτια μου σε μια διαδικασία ομίκρυνσης. Σε λίγο, σε πολύ λίγο, μου φτάνει μέχρι τα γόνατα. Δεν χρειάζεται όπως την πρώτη, την πραγματική φορά, να σπκωθώ στις μύτες των ποδιών, για να διακρίνω μέσα τους τρεις ανθρώπους. Τώρα σκύβω από πάνω και τους βλέπω, σε μια μοι-

ραία, μυστική και τελεοειδική χορογραφία. Ελάχιστα τα χρώματα, λίγο κίτρινο, από μια μικρή λάμπα για τη νύχτα, τρυπάει κι αραιώνει το πηχτό γκρίζο.

Οι δύο άνθρωποι πιο φανεροί, ο τρίτος κρυφός, να μπαίνει κρυφά, να έχει στο σώμα κάτι από τοσκι-σμένο αιλουροειδές. Κι αυτό που με ξυπνάει είναι οι πιτσιλιές στο πρόσωπό μου που μυρίζουν αίμα.

Οι ήρωες της Μαρίας Μήτσορα συνήθως λογοδοτούν στη γεωμετρία του Τυχαίου, στη μεταφυσική του Τίποτα, στην ποίηση του Λαχταρώ.

Το ίδιο πράττει και η Με λένε Λέξη σ' αυτήν την παραβατική μυθιστορηματική αυτοβιογραφία της· περιφέρεται, εντός και εκτός σελίδας, μ' ένα ανικανοποίητο αίσθημα αποκαιρετισμού ερώτων (διάβαζε: εφημερωμένων θανάτων), ταξιδιών (λαβυρίνθων αυτοπαρατήρησης), ιστοριών (μασκαρεμένων σιωπών).

Η γραφή της Μήτσορα βυθίζει τον αναγνώστη, με ανελέητο (μαύρο) κέφι, στο παραδεισένιο μπλέν του ξανακερδισμένου εαυτού.

Της Μαρίας Κορομηλά

Η Μαρία των Μογγόλων

Εξοικειώθηκα με το ιστορικό γίνεσθαι, καλλιέργησα τους τρόπους για να το διηγούμαι, έγινα παραμυθός, αλλά δεν ξέρω να κατασκευάζω παραμύθια. Τα λέω όπως τα έζησα, επειδή έμαθα να ακούω τους άλλους. Κι έμαθα να οξέβομαι τις πολλαπλές ερμηνεί-

ες, τις διαφορετικές προσεγγίσεις, τις αντιφατικές εξιστορήσεις· να εξετάζω όλες τις όψεις, καθώς αποκαλύπτονται ακολουθώντας δικούς τους ρυθμούς — με πλήρη συνείδηση ότι οι βεβαιότητες είναι ανατρέψιμες ανά πάσα στιγμή κι ότι τα ενδεχόμενα καιροφυλακτούν στη στροφή του δρόμου. Συνήθισα να πετιέμαι από τον ένα χώρο στον άλλο, να κάνω συνδυασμούς και συσχετισμούς, να παρασύρομαι από συνειρμούς, να κινούμαι από τον παρελθόντα χρόνο στον παρόντα. Συντροφιά πάντα με τους απόντες, τα τάγματα των αγγέλων και των δαιμόνων, που φτερουγίζουν γύρω μου και μου δείχνουν τα ίχνη που άφησαν. Αυτοί είναι οι δικοί μου άνθρωποι. Όλοι τους υπέροχοι. Δεν μπορώ να δημιουργήσω νέα πρόσωπα.

Η Μαρία Κομνηνή Παλαιολογίνα, κόρη του αυτοκράτορα Μιχαήλ Η' Παλαιολόγου, η οποία στα μέσα του 13ου αιώνα θυσιάστηκε στον βωμό της εξωτερικής πολιτικής του φθίνοντος Βυζαντίου — χωρίς τελικά να χάσει το πρόσωπό της—, γίνεται η αφορμή για να σταθεί η ιστορικός Μαριάννα Κορομηλά στην κόψη της εξομολογημένης ζωής της και του πειθαρχημένου πάθους του ιστορείν.

Η Μαριάννα των Αθηνών λοιπόν, πλημμυρισμένη από τη Μαρία των Μογγόλων, με ερτζιανή φωνή και παραμυθητικό αίσθημα μας μπει στον ρευστό κόσμο της ιστορικής έρευνας και στην παλαιότερη τέχνη της περιπλάνησης, χαρίζοντάς μας εντέλει τη συγκινητική εμπειρία της ιστορίας που γίνεται η αφήγησή της.

Του Δημήτρη Μπουραντά

Όλα σου τα μαθα, μα έχασα μια λέξη

Θέλετε να «ζήσετε τη ζωή σας και να μην αφήσετε να σας ζήσει αυτή»; Το μυθιστόρημα του Δημήτρη Μπουραντά Όλα σου τα μαθα, μα έχασα μια λέξη μπορεί να σας μάθει όσα συνήθως δε διδάσκονται: Πώς να δημιουργήσετε ένα προσωπικό όραμα, πώς να αντιμετωπίσετε την αβεβαιότητα, τα δилήματα και τις αντιφάσεις της ζωής, πώς να ζήσετε μια ζωή αυθεντική και γεμάτη νόημα. Η πρωτοτυπία του βιβλίου συνίσταται στο ότι συνδυάζει τη μυθιστορηματική αφήγηση με την απλή και κατανοητή διατύπωση εννοιών και αρχών που πηγάζουν από τις επιστήμες, κρατώντας σε συνεχή συγκινησιακή και νοητική εγρήγορση τον αναγνώστη. Μέσα από τη δυναμική σχέση της πρωταγωνίστριας, της Άννας, με τον καθηγητή της Νίκο Αλεξίου, ξετυλίγονται ιδέες και αξίες που είναι θεμελιώδεις για την ανάπτυξη της προσωπικότητας. Ψάχνοντας καρέ καρέ τη ζωή της Άννας και τη δική του ευθύνη σε αυτή, ο καθηγητής Αλεξίου οφείλει τώρα να της ζητήσει συγγνώμη για όσα έκανε

και δεν έκανε, να βρει τι ξέχασε να της μάθει. Και αν μπορεί, να της το μάθει έστω και τώρα, πριν είναι πια αργά. Στην ιστορία των πρωταγωνιστών του βιβλίου, ο αναγνώστης θα βρει πολλά στοιχεία και στιγμές της δικής του ζωής. Και ίσως, στο τέλος της ανάγνωσης, μπορεί να έχει μάθει μόνος του τη λέξη που ξέχασε ο συγγραφέας να τον διδάξει.

Του Μάκη Συνοδινού

Σκοτεινή saga

Μέσα από σαράντα μία επιστολές που γράφτηκαν στη διάρκεια λίγων μηνών με την κρυφή προτροπή ενός ψυχιάτρου, η έγκλειστη σε ιδιωτική ψυχιατρική κλινική πρωίδα περιγράφει την οικογενειακή της ιστορία στο διάστημα ενός αιώνα.

Κέντρο της αφήγησης οι δώδεκα τελευταίες ημέρες του 1994, όταν η πρωίδα ακολουθεί τη δίδυμη αδερφή της στο άδειο εξοχικό σπίτι του παππού τους στην Πάτρα, χωρίς να το γνωρίζει κανείς.

Η αδερφή της, συγγραφέας με διεθνή καριέρα, που πάσχει από ανίατη ασθένεια στο τελευταίο στάδιο, ήρθε κρυφά από το Παρίσι, για να πεθάνει στα χέρια του πιο δικού της ανθρώπου. Καθώς έχει ξέχασει το πρώτο μισό της ζωής της, ζητάει από την αδερφή της να της διηγηθεί το κοινό τους παρελθόν...

Η πρωίδα τη φροντίζει με αυταπάρανηση, διηγούμενη ταυτόχρονα την ιστορία της οικογένειάς τους, που πηγαινει έναν αιώνα πίσω...

Παρελαύνουν πρόσωπα, εικόνες, περιστατικά, κρυμμένα μυστικά, ψέματα που κάλυπταν τα μυστικά, δράματα, ένα πτώμα που εξαφανίστηκε ανίερα, ένα δεύτερο πτώμα που εμφανίστηκε την πιο ακατάλληλη στιγμή...